Sygn. akt IV K 381/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach: 28 września 2015r., 20 listopada 2015r., 21 stycznia 2016 r., 01 kwietnia 2016 r., 25 maja 2016r., oraz 19 sierpnia 2016r.

sprawy:

1 ***M. P. (1)***

syna J. i V. z d. D.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1 w okresie od 15 do 16 marca 2014r przy ul. (...) w W., wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie z wnętrza pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki S. model CD- (...), powodując straty w łącznej kwocie 1000 zł na szkodę M. F., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2 w dniu 15 marca 2014r przy ul. (...) w W., dokonał włamania do pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 130 zł na szkodę R. K. i S. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3 w dniu 24 grudnia 2013r przy ul. (...) w W., dokonał włamania do pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), poprzez wybicie trójkątnej szyby w drzwiach kierowcy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 zł, powodując straty w łącznej kwocie 425 zł na szkodę R. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4 w dniu 9/10 lutego 2014r przy ul. (...) w W., dokonał włamania do pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki K. model (...) powodując straty w łącznej kwocie 800 zł na szkodę W. P. i M. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5 w dniu 9/10 lutego 2014r przy ul. (...) w W., wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki P. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki S. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 600 zł na szkodę J. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6 w dniu 28 lutego/01 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb) wraz z obudową i kratką nawiewu konsoli środkowej pojazdu powodując straty w łącznej kwocie 320 zł na szkodę A. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

7 w dniu 03/04 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki B. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki J. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 300 zł na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

8 w dniu 04/05 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki A. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 550 zł na szkodę R. Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

9 w dniu 06/07 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 300 zł na szkodę T. Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2 ***W. W.***

syna K. i H. z d. Żółtek

ur. (...) w W.

<u>oskarżonego o to, że:</u>

1 w okresie od 15 do 16 marca 2014r przy ul. (...) w W., wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie z wnętrza pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki S. model CD- (...), powodując straty w łącznej kwocie 1000 zł na szkodę M. F., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2 w dniu 9/10 lutego 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki P. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki S. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 600 zł na szkodę J. Z. , przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3 w dniu 28 lutego/01 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb) wraz z obudową i kratką nawiewu konsoli środkowej pojazdu powodując straty w łącznej kwocie 320 zł na szkodę A. Z., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4 w dniu 03/04 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki B. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki J. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 300 zł na szkodę M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5 w dniu 04/05 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki A. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 550 zł na szkodę R. Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6 w dniu 06/07 marca 2014r przy ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał włamania do pojazdu marki S. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb), powodując straty w łącznej kwocie 300 zł na szkodę T. Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

tj. o czyn z art. 279 § l k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka

I. oskarżonego ***M. P. (1)*** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9 przy czym ustala, że działał on z wykorzystaniem tej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu i czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. nadto, że właściwe nazwisko pokrzywdzonego z zarzutu opisanego w pkt 1 brzmi F. oraz ustala że wartość strat z tego czynu wyniosła 850zł a nadto że wartość strat ze zdarzenia opisanego w zarzucie w pkt 9 wyniosła łącznie 8.000 zł na szkodę T. Ł., wartość strat z pkt 2 wyniosła 180 (sto osiemdziesiąt) złotych, a wartość strat ze zdarzenia z pkt 8 wyniosła 1000 (tysiąc) złotych i za to: za czyny z pkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9 skazuje oskarżonego na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego ***W. W.*** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 przy czym ustala, że działał on z wykorzystaniem tej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu i czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. nadto że właściwe nazwisko pokrzywdzonego z zarzutu opisanego w pkt 1 brzmi F. oraz ustala że wartość strat z tego czynu wyniosła 850zł a nadto że wartość strat ze zdarzenia opisanego w zarzucie w pkt 6 wyniosła łącznie 8.000 zł na szkodę T. Ł. a wartość strat ze zdarzenia w pkt 5 wyniosła 1000 (tysiąc) złotych i za to: za czyny z pkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 skazuje oskarżonego na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podst. art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie tj. w stosunku do oskarżonego M. P. (1) od dnia 17 marca 2014 roku do dnia 19 marca 2014 roku zaś w stosunku do oskarżonego W. W. w dniu 18 marca 2014 roku;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. P. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. S. (1) kwoty w wysokości 425zł (czterystu dwudziestu pięciu złotych), oraz do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz W. P. i M. P. (2) kwoty w wysokości 800 (osiemset złotych), zaś obydwu oskarżonych zobowiązuje solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. F. kwoty w wysokości 850zł (ośmiuset pięćdziesięciu złotych), solidarnie do naprawienia szkody na rzecz M. M. poprzez zapłatę kwoty w wysokości 300 (trzystu) złotych;

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod poz. 1 (k. 266) zwraca oskarżonemu M. P. (1) jako uprawnionemu, dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod poz. 2 (k. 266) zwraca przedstawicielowi Wspólnoty Mieszkalnej bloku przy ul. (...) w W. H. W. jako uprawnionemu, dowód rzeczowy zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) pod poz. 3 (k. 266) zwraca D. J. jako uprawnionemu,

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców: adw. Ł. K. oraz na rzecz adw. I. K. kwoty po 1 033,20zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy) wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych z urzędu;

VII. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym opłaty.

Sygn. akt IV K 381/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 grudnia 2013 roku M. P. (1) znajdując się przy ul. (...) w W. spostrzegł zaparkowany na niestrzeżonym parkingu pod blokiem pojazd marki R. (...) o nr rej. (...). Ponieważ po zajrzeniu do wnętrza tego samochodu zauważył w kieszeni drzwi od strony kierowcy luźno leżące monety, które pozostawione były w pojemniku przeznaczonym na napoje, postanowił włamać się do tego auta aby je ukraść. W tym celu po założeniu rękawiczek na dłonie używając wkrętaka, który miał przy sobie wybił trójkątną szybę w drzwiach od strony kierowcy, przełamując w ten sposób zabezpieczenie tego pojazdu, a następnie po dostaniu się do jego wnętrza zabrał znajdujące się tam monety w łącznej kwocie 50 złotych, po czym przez nikogo niezauważony oddalił się z tego miejsca w kierunku ulicy (...). W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody wraz z kosztem poniesionym za wybitą szybę i jej wstawienie na rzecz właściciela pojazdu R. S. (1) wyniosła 425 złotych.

W nocy z 9 na 10 lutego 2014 roku M. P. (1) będąc przy ul. (...) w W., zauważył zaparkowany na niestrzeżonym parkingu pod blokiem pojazd marki D. (...) o nr rej. (...). Przez szybę tego samochodu spostrzegł wówczas, że w desce rozdzielczej zamontowany jest radioodtwarzacz marki K. model (...), który wobec możliwości jego szybkiej sprzedaży wzbudził jego zainteresowanie, postanowił włamać się do tego pojazdu aby go ukraść. W tym celu po założeniu na

dłonie rękawiczek przy użyciu posiadanego przy sobie wkrętaka, który umieścił w ramie drzwi od strony pasażera przełamał zabezpieczenie tego samochodu poprzez podważenie przedniej szyby, która w wyniku silnego nacisku uległa pęknięciu. Następnie po dostaniu się do wnętrza wyrwał zamontowane w tym pojeździe radio po czym przez nikogo niepokojony oddalił się z tego miejsca w nieznanym kierunku. W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz współwłaścicieli pojazdu W. P. i M. P. (2) wyniosła 800 złotych.

Jeszcze tej samej nocy co poprzednio M. P. (1) wraz z napotkanym po drodze kolegą W. W. przechodząc ulicą (...) w W., na wysokości nr 5 dostrzegli pojazd marki P. (...) o nr rej. (...). We wnętrzu tego auta znajdował się zamontowany radioodtwarzacz marki S. (bdb), który oskarżeni postanowili ukraść a następnie spieniężyć. W tym celu podobnie jak wcześniej M. P. (1) założył na dłonie rękawiczki i przy użyciu tego samego wkrętaka, który ponownie umieścił w listwie przyokiennej od strony pasażera i silnego na niego nacisku spowodował pęknięcie zamontowanej w tym miejscu szyby dzięki czemu przełamał zabezpieczenie tego pojazdu. W tym czasie W. W. ubezpieczając M. P. (1) stał nieopodal obserwując czy nikt im się nie przygląda oraz nie zbliża do nich. Po dostaniu się do wnętrza pojazdu M. P. (1) wyciągnął z deski rozdzielczej w/w radioodtwarzacz po czym obydwaj pospiesznie oddalili się z tego miejsca w kierunku ul. (...). W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu J. Z. wyniosła 600 złotych.

W okresie od dnia 28 lutego 2014 roku do dnia 01 marca 2014 roku W. W. ponownie z M. P. (1) tym razem będąc przy ul. (...) w W. postanowili włamać się do pozostawionego na niestrzeżonym ogólnodostępnym parkingu osiedlowym pojazdu marki M. (...) nr rej. (...), ponieważ wewnątrz tego samochodu spostrzegli znajdujący się w ich zainteresowaniu radioodtwarzacz marki P. (bdb). Tak samo jak wcześniej W. W. stanął na tzw. „czatach", zaś M. P. (1) w tym czasie używając tego samego wkrętaka, który umieścił w szczelinie szyby drzwi przednich pasażera spowodował jej pęknięcie, po czym z wnętrza pojazdu wyrwał w/w radioodtwarzacz wraz z obudową i kratką nawiewu konsoli środkowej. Po dokonaniu tego procederu obydwaj sprawcy pospiesznie przez nikogo niezauważeni oddalili się z miejsca zdarzenia. W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu A. Z. wyniosła 320 złotych.

Kolejnego włamania W. W. wraz z M. P. (1) dokonali w nocy z 3 na 4 marca 2014 roku. Wówczas znajdując się przy ul. (...) w W., spostrzegli pozostawiony na niestrzeżonym miejscu parkingowym pojazd marki B. (...) nr rej. (...), zaś po zajrzeniu do środka w jego wnętrzu radioodtwarzacz marki J. (bdb). W ten sam sposób co uprzednio M. P. (1) przełamał za pomocą wkrętaka zabezpieczenie tego pojazdu chroniące dostęp do jego wnętrza przed niepowołanymi osobami i przez wybitą szybę w przednich drzwiach od strony pasażera wyrwał z deski rozdzielczej w/w radio. Ponownie W. W. ubezpieczając kolegę miał jedynie za zadanie poinformowanie go w przypadku zbliżania się do tego miejsca jakiś osób w tym Policji. Po dokonaniu tego czynu obydwaj niepokojeni przez nikogo oddalili się w nieznanym kierunku. W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu M. M. wyniosła 300 złotych.

W nocy z 4 na 5 marca 2014 roku przy ul. (...) w W., M. P. (1) wraz z W. W. postanowili włamać się do zaparkowanego na terenie niestrzeżonego parkingu samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) aby przywłaszczyć znajdujący się wewnątrz tego auta radioodtwarzacz marki A. (bdb). W tym celu po założeniu na dłonie rękawiczek i przy użyciu wkrętaka umieszczonego pomiędzy szybą a uszczelką przednich drzwi od strony pasażera w wyniku nacisku i skruszenia się szyby M. P. (1) przełamał zabezpieczenie tego pojazdu po czym zabrał ze środka w/w radioodtwarzacz. Przez cały ten czas W. W. przyglądał się zdarzeniu obserwując czy nikt się do nich nie zbliża. Następnie obydwaj pośpiesznie oddalili się z tego miejsca w kierunku ul. (...). W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu R. Ł. wyniosła 1 000 złotych.

Kolejnej nocy tj. z 6 na 7 marca 2014 roku M. P. (1) wraz z W. W. będąc przy ul. (...) w W., postanowili zabrać w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz marki P. (bdb), który ujawnili w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) zaparkowanym na niestrzeżonym parkingu osiedlowym. Role obydwu sprawców pozostały niezmienione. Tak jak wcześniej W. W. stanął na tzw. „czatach", zaś M. P. (3) w taki sam sposób jak uprzednio ponownie przy użyciu tego samego wkrętaka przełamał zabezpieczenie tego pojazdu w wyniku wybicia przedniej szyby w drzwiach od strony pasażera, co spowodowało mu dostęp do wnętrza samochodu z którego wyjął następnie w/w radio. Po tym procederze obydwaj nie

zauważeni przez żadne postronne osoby oddalili się w nieznanym kierunku. W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu T. Ł. wyniosła 8 000 złotych.

W dniu 15 marca 2014 roku M. P. (1) tym razem będąc sam przy ul. (...) w W., w ten sam sposób jak za każdym poprzednim razem i przy użyciu tego samego wkrętaka o godz. 22:09 dokonał włamania do pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego przy klatce schodowej nr 2 , gdzie w wyniku wybicia szyby w drzwiach przednich prawych zabrał z jego wnętrza radioodtwarzacz marki P. (bdb), a następnie przez nikogo niepokojony oddalił się w kierunku ul. (...). W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz współwłaścicieli pojazdu R. K. i S. K. (1) wyniosła 180 złotych. Powyższe zdarzenie zarejestrowane zostało na zapisie z monitoringu umieszczonego na budynku mieszkalnym G. 17.

W nocy z 15 na 16 marca 2014 roku przy ul. (...) w W., M. P. (1) ponownie spotykając się z W. W. w trakcie chodzenia po osiedlu w celu poszukiwania złomu spostrzegli pojazd marki H. (...) o nr rej. (...), w którego wnętrzu przez szybę zauważyli zamontowany radioodtwarzacz marki S. model CD- (...). Ponieważ radio to wzbudziło ich zainteresowanie postanowili je przywłaszczyć aby następnie je spieniężyć. W tym celu M. P. (1) w ten sam sposób jak uprzednio ponownie po założeniu rękawiczek na dłonie i umieszczeniu wkrętaka pomiędzy uszczelką a szybą przednich drzwi od strony pasażera przy wywarciu nacisku spowodował jej wybicie a tym samym w wyniku przełamania zabezpieczenia tego pojazdu dostał się do jego wnętrza skąd wyjął w/w radio. W. W. ponownie ubezpieczał współsprawcę patrząc czy nie są przez nikogo obserwowani w tym czy do miejsca tego nie zbliża się Policja. Następnie obydwaj oddalili się w kierunku ul. (...) w okolice hipermarketu O.. W wyniku powyższego zdarzenia łączna wartość szkody na rzecz właściciela pojazdu M. F. wyniosła 850 złotych. Przedmiotowe zdarzenie zostało zarejestrowane przez kamerkę samochodową zamontowaną w jednym z zaparkowanych obok na parkingu osiedlowym pojazdów.

Każdorazowo przywłaszczone w wyniku włamania do w/w pojazdów radioodtwarzacze sprzedawane były przypadkowo napotkanym osobom na B., przy czym za każdym razem gdy M. P. (1) dokonywał tego procederu wspólnie z W. W. dzielili się oni uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonych M. P. (1) (k. 45, 54 – 55, 163 do słów „zgodne z prawdą", 497 - 498) oraz W. W. (k. 177, 632 – 633, 579, 663 - 664); zeznań świadków Z. B. (k. 584 - 585); D. M. (k. 585 - 586); R. J. (k. 660 - 661); P. W. (k 696 - 698); zeznań pokrzywdzonych: M. M. (k. 133, 580); R. S. (1) (k. 75, 581 - 582); P. Z. (k. 103, 582 - 583); A. Z. (k. 119, 583); R. Ł. (k. 586); M. F. (k. 5 – 6, 657 - 658); R. K. (k. 29 – 30, 659); T. Ł. (k. 197 – 198, 659 - 660); K. Ł. (k. 145 – 146, 661 - 662); W. P. (k. 91 – 92, 662); oraz na podstawie zawiadomienia o przestępstwie (k. 3); kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 7); zdjęć (k. 10, 12); protokołu przeszukania (k. 23 - 25); protokołu zatrzymania (k. 18); protokołu przeszukania (k. 19 - 20); zawiadomienia o przestępstwie (k. 28); protokołu oględzin (k. 32 - 33); płyty CD (k. 37); protokołu oględzin (k. 39); materiału poglądowego (k. 40); protokołu oględzin (k. 46 - 49); zdjęć (k. 50 - 53); protokołu eksperymentu procesowego (k. 54 - 55); monitoringu (k. 57); protokołu zatrzymania (k. 59); protokołu przeszukania (k. 60 - 61); protokołu przeszukania (k. 63 - 64); protokołu oględzin (k. 66 - 68); materiału poglądowego (k. 69 - 71); zawiadomienia o przestępstwie (k. 74); faktury VAT (k. 78); zdjęcia (k. 82); zawiadomienia o przestępstwie (k. 90); dokumentów pojazdu (k. 95 - 95); protokołu oględzin (k. 97 - 98); zdjęć (k. 99 - 101); zdjęć (k. 109 - 111); zawiadomienia o przestępstwie (k. 118); zdjęcia (k. 123); zawiadomienia o przestępstwie (k. 132); zdjęć (k. 136 - 137); dokumentów pojazdu (k. 138 - 139); zawiadomienia o przestępstwie (k. 143); protokołu oględzin (k. 148 - 150); dokumentów pojazdu (k. 151); protokołu oględzin (k. 165 - 167); zawiadomienia o przestępstwie (k. 95); dokumentów pojazdu oraz radia (k. 200 - 203); protokołu oględzin (k. 204 - 205); protokołu zatrzymania (k. 212); protokołu przeszukania (k. 213 - 214); protokołu przeszukania (k. 216 - 217); oraz wyceny (k. 245 - 255). Zeznania świadka R. S. (2) (k. 663) miały mniejsze znaczenie.

Oskarżony M. P. (1) przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 45, 54 – 55, 163 do słów „zgodne z prawdą") przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w tym potwierdził, że część z nich popełnił wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym W. W.. Wyjaśnił, że za pomocą wkrętaka, który zawsze przy sobie posiadał podważał szybę w drzwiach przednich pasażera pojazdu, która w wyniku nacisku pękała co tym samym umożliwiało mu wejście do wnętrza każdego zamkniętego samochodu. Oświadczył, że W. W. w tym czasie stał na „czatach" obserwując czy

nikt się nie zbliża. Oznajmił, że dokonywanie włamań miało na celu przywłaszczenie znajdujących się w wewnątrz aut radioodbiorników. Jednocześnie powiedział, że każde radio było sprzedawane na bazarze nieznanym przypadkowo napotkanym osobom, przy czym przy sprzedaży tych przywłaszczonych radioodbiorników, których dokonywał wspólnie z W. W., dzielił się z nim uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi. Dodał, że każdej kradzieży dokonywał z braku pieniędzy przy czym zawsze miał na dłoniach założone rękawiczki. Podczas rozprawy oskarżony M. P. (1) (k. 497 – 498) przyznał się jedynie do popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia dodając, że do reszty zarzutów się nie przyznaje. Oznajmił, że nie dokonał czynów z pkt 3 – 9, a przyznał się do ich popełnienia w postępowaniu przygotowawczym z uwagi na zaproponowaną mu przez Policję ofertę, że gdy się przyzna do większej ilości czynów to będzie miał możliwość samoukarania i nie będzie zatrzymany w areszcie. Nie pamiętał nazwiska policjanta, który mu to zaproponował. Była to propozycja ustna. Wyjaśnił, że podczas tego przesłuchania był nakierowywany przez policjantów. Odnośnie wizji lokalnej oświadczył, że funkcjonariusze mieli przygotowaną listę adresów miejsc w których doszło do włamań i w te miejsca jeździł, a następnie mniej więcej miał wskazać, gdzie dokonał danego włamania. Dodał, że nie wie czemu postawiono mu więcej zarzutów niż drugiemu współoskarżonemu.

Oskarżony W. W. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym (k. 177) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w tym tego, że dokonał ich wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M. P. (1). Wyjaśnił, że każdorazowo włamania do pojazdu dokonywał współoskarżony za pomocą wkrętaka, który przy sobie posiadał i którym podważał szybę przy krawędzi ramy, dzięki czemu ona pękała, zaś on sam jedynie stał nieopodal i pilnował czy nikt nie idzie w ich kierunku, w tym czy nikt ich nie obserwuje. Na rozprawie oskarżony W. W. (k. 579) przyznał się jedynie do włamania do pojazdu marki H. (...) tj. do zarzutu opisanego w pkt 1 akt oskarżenia oświadczając, że nie przyznaje się do reszty zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że do przyznania się do pozostałych czynów został zmuszony przez przesłuchujących go funkcjonariuszy Policji, którzy sugerowali mu, że w przypadku, gdy nie przyzna się do pozostałych czynów trafi do aresztu. Z tego powodu nie miał wyjścia i musiał podpisać tak złożone wyjaśnienia. W trakcie późniejszych wyjaśnień (k. 663 - 664) wyjaśnił, że jeździł z funkcjonariuszami w różne miejsca przez nich wskazane, nawet w te, w których nigdy nie był gdzie wskazywał miejsca, w których dokonane były włamania do różnych pojazdów. Jednocześnie oznajmił, że policjanci nic im nie obiecali. Oświadczył, że stosowali oni wobec niego przemoc fizyczną. Był przez nich bity. Wyjaśnił, że nie pamięta, ile osób go biło oraz, że nie był później u lekarza. Nie składał też w związku z tą sytuacją żadnych skarg na Policję. Nie miał widocznych śladów pobicia i żaden z domowników też ich nie widział.

Sąd zważył co następuje:

Zarówno wina obydwu oskarżonych jak i okoliczności popełnienia zarzuconych im czynów nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Świadczy bowiem o tym zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci treści wyjaśnień samych oskarżonych złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które jednocześnie znajdują pokrycie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków oraz pokrzywdzonych, jak również korelują z pozostałym zawartym w aktach sprawy materiałem nieosobowym.

Przechodząc w tym miejscu od razu do oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonych M. P. (1) i W. W. Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych złożonym podczas przesłuchania na rozprawie. Za wiarygodne Sąd uznał jedynie te wyjaśnienia, które oskarżeni złożyli w postępowaniu przygotowawczym. Wówczas nie tylko przyznali się do winy, ale wskazali także identyczny sposób dokonania zarzuconych im czynów, podział przyjętych przez siebie ról oraz dokładnie opisali miejsca i marki pojazdów, do których się włamali w tym sam cel, którym każdorazowo było przywłaszczenie znajdujących się wewnątrz pojazdów radioodbiorników z chęcią ich późniejszego spieniężenia. Tak złożone wyjaśnienia korelują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie można natomiast za wiarygodne uznać tej treści wyjaśnień oskarżonych, które złożyli w trakcie przesłuchania ich na rozprawie bowiem są one nie tylko całkowicie niewiarygodne ale i wręcz nielogiczne. W ocenie Sądu oczywistym jest, że miały one na celu wykazanie, iż oskarżeni nie brali udziału we wszystkich zarzucanych im w akcie oskarżenia czynach a tym samym nastawione były na zrzucenie z siebie odpowiedzialności. Oczywista jest diametralna różnica między wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonych w toku postępowania przygotowawczego a tymi na rozprawie. Oskarżeni nie potrafili jednak w sposób przekonujący tej różnicy wytłumaczyć ograniczając wyjaśnienie rozbieżności do standardowo używanej w takich sytuacjach formułki, iż wcześniejsze wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym

były na nich wymuszone przez przesłuchujących ich funkcjonariuszy Policji, a więc, że były formą ich obrony, ponieważ bali się, że zostaną aresztowani. W ocenie Sądu taka sytuacja jest jednak całkowicie absurdalna. Przy czym należy wskazać, że oskarżony W. W. podczas swojego drugiego przesłuchania na rozprawie wskazał jeszcze inny odmienny od wcześniejszego przesłuchania na tym etapie postępowania powód, a mianowicie, że złożył takie a nie inne wyjaśnienia z uwagi na zastosowaną wobec niego przez policjantów przemoc fizyczną. Co jednak istotne o okoliczności tej nie wspomniał podczas wcześniejszego przesłuchania. Odnosząc się do powyższej nieudolnej próby obrony oskarżonych należy wskazać, że oskarżeni nie mieli żadnych powodów dla których mieliby na tamtym etapie postępowania mówić nieprawdę i opisywać zdarzenia, w których w rzeczywistości nie brali udziału. Przeczy przy tym logice aby człowiek całkowicie niewinny, nie mający związku z jakimkolwiek przestępstwem, przyznawał się do czegoś czego w rzeczywistości nie zrobił. Co ważne oprócz złożenia samych wyjaśnień przez oskarżonych, w przedmiotowej sprawie była przeprowadzana także wizja lokalna (protokół oględzin – eksperyment procesowy k. 46 – 49, zdjęcia k. 50 – 53, protokół eksperymentu procesowego k. 54 - 55), w trakcie której oskarżeni wskazali dokładnie miejsca, w których doszło wcześniej do przestępstw kradzieży z włamaniem. Nadto podczas składania wyjaśnień oskarżony M. P. (1) wyraźnie oznajmił:„sam dobrowolnie opowiedziałem o wszystkich kradzieżach, jakie dokonałem, żaden z funkcjonariuszy Policji nie wywierał żadnego wpływu na moje wyjaśnienia i wszystko co powiedziałem jest zgodne z prawdą” po czym pod protokołem tym tak samo jak współoskarżony pod swoimi wyjaśnieniami podpisał się osobiście wskazując, że treść zawarta w tym dokumencie jest zgodna z prawdą. Sąd nie znalazł tym samym żadnych podstaw aby przyjąć, że oskarżeni zostali do czegokolwiek zmuszeni. Nadto powyższą okoliczność wykluczyli przesłuchani w tym zakresie funkcjonariusze Policji, o czym mowa będzie poniżej. Wskazywane podczas wizji lokalnej przez oskarżonych miejsca dokonanych przestępstw znajdują przy tym pełne odzwierciedlenie w treści zeznań przesłuchanych pokrzywdzonych – właścicieli pojazdów. Co więcej nie można nie zauważyć, że w każdym z opisanych zdarzeń sposób dokonania włamania był identyczny. Podobny był także czas ich dokonania, w tym również obszar, w którym występki te zostały popełnione albowiem wszystkie włamania do pojazdów miały miejsce w D. T.. Jednocześnie trudno w tym zakresie dać wiarę oskarżonym, skoro, pomimo że mieli zostać zmuszeni do złożenia wyjaśnień o określonej treści i przyznania się do popełnienia przestępstw, z którymi mieli nie mieć nic do czynienia, to jednak nie zostało im przypisanych po tyle samo czynów. Nie można też dać wiary, iż w stosunku do oskarżonego W. W. stosowana była przemoc skoro oskarżony ten nie tylko nie wykonał żadnej obdukcji lekarskiej, ale także nie złożył skargi na niezgodne z prawem działania Policji. Nadto jak sam dodał śladów pobicia nie widział u niego nikt z jego domowników. W ocenie Sądu tak złożone wyjaśnienia są zatem niewiarygodne, a Sąd uznał je jedynie za przyjętą przez oskarżonych linię obrony mającą skutkować ich uwolnieniem od odpowiedzialności.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadków Z. B. (k. 584 - 585), D. M. (k. 585 - 586), R. J. (k. 660 - 661), oraz P. W. (k 696 - 698). Przesłuchani funkcjonariusze Policji wykluczyli taką okoliczność aby sugerowali oskarżonym treść wyjaśnień, zmuszali ich do przyznania się do popełnienia innych czynów, czy też stosowali wobec nich przemoc fizyczną. Kategorycznie zaprzeczyli także takim praktykom aby najpierw był sporządzony protokół wyjaśnień, a następnie by oskarżeni byli zmuszani do jego podpisania. Świadkowie zeznali przy tym, że to właśnie oskarżeni wskazywali adresy, pod którymi dokonali przestępstw kradzieży z włamaniem. Co więcej świadek D. M. wyraźnie oznajmił, że jedynie oskarżony M. P. (1) posiadał metodę dokonania włamania do pojazdu w wyniku podważania szyby w drzwiach i że sam osobiście kilka lat temu zatrzymał go na gorącym uczynku w trakcie właśnie tego sposobu przełamywania zabezpieczenia auta dodając, że nie było nigdy żadnej innej osoby, która dokonywałaby włamań w taki właśnie sposób. Sąd nie dopatrzył się powodów, aby przyjąć, iż zeznania ww. świadków są niezgodne z rzeczywistym przebiegiem przeprowadzanych czynności i wskazują na okoliczności, które nie miały miejsca, tym bardziej, że pochodzą od funkcjonariuszy publicznych działających w ramach swoich obowiązków służbowych. W sprawie nie ujawniły się jakiekolwiek okoliczności, które podważałyby wiarygodność złożonych przez w/w funkcjonariuszy zeznań. Wszyscy przesłuchani policjanci wykonywali czynności wchodzące w zakres ich obowiązków służbowych, a więc w sposób bezstronny, obiektywny, z należytą uwagą i starannością. Nadto wszyscy funkcjonariusze są osobami obcymi dla oskarżonych, nie pozostają z nimi w jakimkolwiek konflikcie a zatem nie mieli i mają powodów aby ich pomawiać dążąc do ich celowego skazania.

Sąd za zgodne z prawdą uznał zeznania złożone przez pokrzywdzonych M. M. (k. 133, 580), R. S. (1) (k. 75, 581 - 582), P. Z. (k. 103, 582 - 583), A. Z. (k. 119, 583), R. Ł. (k. 586), M. F. (k. 5 – 6, 657 - 658), R. K. (k. 29 – 30, 659), T. Ł. (k. 659 - 660), K. Ł. (k. 145 – 146, 661 - 662), oraz W. P. (k. 91 – 92, 662). O ile żaden z w/w pokrzywdzonych nie był bezpośrednim świadkiem popełnionych na ich szkodę przestępstw kradzieży z włamaniem to jednak treść złożonych przez nich zeznań stanowi potwierdzenie, że każdy z pojazdów opisanych w zarzutach był zabezpieczony przed nieuprawnionym dostaniem się do jego wnętrza, tj. był bezpośrednio zamknięty na kluczyk bądź za pośrednictwem pilota na centralny zamek. Co więcej zeznania pokrzywdzonych potwierdzają, że dokonane kradzieże z włamaniem wykonane były w wyniku identycznego sposobu tj. poprzez wybicie przedniej szyby w drzwiach pasażera. Nadto zeznania te były pomocne dla ustalenia zarówno rodzaju jak i rozmiaru poniesionych szkód związanych z tymi występkami, które pokrzywdzeni w sposób wiarygodny uzasadnili w tym załączając stosowne faktury.

Żadnych wątpliwości co do autentyczności oraz prawdziwości stwierdzonych nimi okoliczności nie budzą zapisy zdarzenia z dnia 15 marca 2014 roku (płyta CD k. 37, protokół oględzin k. 165 - 167), oraz z dnia. 16 marca 2014 roku (monitoring k. 57, protokół oględzin k. 66 – 68, materiał poglądowy k. 69 - 71). Na pierwszym nagraniu widoczna jest bowiem sylwetka oskarżonego M. P. (1) dokonującego kradzieży z włamaniem do pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych tego samochodu. Na drugim nagraniu także widoczna jest sylwetka oskarżonego M. P. (1) dokonującego kradzieży z włamaniem do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych tego samochodu. Powyższe nagrania w sposób oczywisty przemawiają przeciwko oskarżonemu M. P. (1).

Sąd w całości podzielił także wnioski płynące z pisemnej opinii sądowo - psychiatrycznej (k. 680 - 682) jak i opinii ustnych biegłych S. K. (2) (k. 705) i J. S. (k. 705 - 706). Wydane opinie są jasne i pełne. Ze sporządzonej opinii ustnej, którą biegli podtrzymali w opiniach ustnych uzasadniając metodę przeprowadzonego badania wynika, że oskarżony W. W. jest jedynie uzależniony od heroiny. W opinii biegłych w czasie czynu oskarżony nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem a jego poczytalność w chwili czynu jak i obecnie nie budzi wątpliwości.

Pozostałe dowody zgromadzone w aktach sprawy w postaci: zawiadomienia o przestępstwie (k. 3), kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 7), zdjęć (k. 10, 12), protokołu przeszukania (k. 23 - 25), protokołu zatrzymania (k. 18), protokołu przeszukania (k. 19 - 20), zawiadomienia o przestępstwie (k. 28), protokołu oględzin (k. 32 - 33), protokołu oględzin (k. 39), materiału poglądowego (k. 40), protokołu zatrzymania (k. 59), protokołu przeszukania (k. 60 - 61), protokołu przeszukania (k. 63 - 64), zawiadomienia o przestępstwie (k. 74), faktury VAT (k. 78), zawiadomienia o przestępstwie (k. 90), zdjęć (k. 82), dokumentów pojazdu (k. 95 - 95), protokołu oględzin (k. 97 - 98), zdjęć (k. 99 - 101), zdjęć (k. 109 - 111), zawiadomienia o przestępstwie (k. 118), zdjęć (k. 123), zawiadomienia o przestępstwie (k. 132), zdjęć (k. 136 - 137), dokumentów pojazdu (k. 138 - 139), zawiadomienia o przestępstwie (k. 143), protokołu oględzin (k. 148 - 150), dokumentów pojazdu (k. 151), zawiadomienia o przestępstwie (k. 95), dokumentów pojazdu oraz radia (k. 200 - 203), protokołu oględzin (k. 204 - 205), protokołu zatrzymania (k. 212), protokołu przeszukania (k. 213 - 214), protokołu przeszukania (k. 216 - 217), wyceny (k. 245 - 255), w tym danych o karalności oskarżonych (k. 184 – 188, 225 – 229, 350 – 356, 672 - 678)), odpisu wyroku wraz z obliczeniem kary (k. 358 - 359), odpisów wyroków (k. 362 - 365, 367 - 374), wykazu pobytów (k.401 - 426), odpisu wyroku (k. 471 - 473), informacji z Urzędu Skarbowego (k. 555 - 556), odpisów orzeczeń (k. 257 – 262, 269 - 275) miały znaczenie uzupełniające w sprawie.

Mniejsze znaczenie miały zeznania świadka R. S. (2) (k. 663). Osoba ta nie posiadała bowiem żadnej wiedzy odnośnie zdarzeń objętych niniejszym postępowaniem.

Reasumując, zgromadzony i ujawniony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje na to, iż oskarżeni M. P. (1) i W. W. wypełnili dyspozycję z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

W świetle ustalonego przez Sąd stanu faktycznego nie ulega bowiem żadnych wątpliwości, iż oskarżeni poprzez wybicie szyb w drzwiach przednich pojazdów dokonali włamania do tych samochodów, skąd zabrali następnie w celu przywłaszczenia radioodtwarzacze samochodowe, powodując swoim postępowaniem straty na szkodę właścicieli

aut. Powyższe zachowanie oskarżonych wypełnia znamiona z art. 279 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 279 § 1 k.k. kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera cudzą rzecz ruchomą (mienie ruchome) w celu przywłaszczenia w następstwie jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania i usunięcia w ten sposób przeszkody materialnej będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Nie ulega wątpliwości, że stanowi kradzież z włamaniem sforsowanie zabezpieczeń zamkniętego pojazdu mechanicznego, aby dostać się do jego wnętrza i dokonać zaboru znajdujących się tam przedmiotów (radioodtwarzacza, narzędzi, środków pieniężnych czy innego pozostawionego tam przedmiotu), albo wymontowanie części tego pojazdu. W świetle zebranych w sprawie dowodów bezspornie wynika zatem, że obydwaj oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzuconych im w akcie oskarżenia czynów i przestępstwa te mogą być im przypisane. Zarówno zamiar popełnienia tych czynów jak i wina oskarżonych nie mogą budzić jakiejkolwiek wątpliwości.

Zarzucanych mu czynów oskarżony W. W. dopuścił się w ciągu 3 lat, 6 miesięcy i 24 dni po odbyciu w okresie od 6.1.2010 roku do 16.7.2010 roku 6 miesięcy i 10 dni kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w XIV Wydziale Karnym w sprawie o sygnaturze akt XIV K 122/05 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., a zatem za umyśle przestępstwo podobne do przypisanego mu w niniejszej sprawie (odpisu wyroku (k. 257 – 262, 471 – 473, wykaz pobytu k.401 - 402).

Oskarżony M. P. (1) zarzuconych mu czynów dopuścił się zaś w ciągu 3 lat i 1 dnia po odbyciu w okresie od 16.4.2010 roku do 8.12.2011 roku 1 roku, 7 miesięcy i 22 dni kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w sprawie o sygnaturze akt IV K 1671/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a zatem za umyśle przestępstwa podobne do przypisanego mu w niniejszej sprawie (odpis wyroku k. 269 – 275, 367 - 374, wykaz pobytu k. 415 - 416).

Obydwaj oskarżeni w przedmiotowej sprawie działali zatem w warunkach tzw. recydywy opisanych w art. 64 § 1 k.k.

Sąd postanowił zmienić kwalifikację prawną przypisanych obydwu oskarżonym czynów. W niniejszej sprawie oskarżeni popełnili bowiem przestępstwa w identyczny sposób, w krótkim odstępie czasu, a za każde z tych występków nie zostali skazani wyrokiem, Sąd uznał zatem, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw, ponieważ tworzą go powtarzające się zamachy na to samo dobro, które każdorazowo są realizacją nowego zamiaru przestępczego. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 91 § 1 k.k. „Jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.”. Jednocześnie Sąd doprecyzował nazwisko jednego z pokrzywdzonych oraz wskazał rzeczywistą wartość strat poniesionych przez pokrzywdzonych uwzględniając treść zeznań złożonych przez te osoby w tym załączoną do akt sprawy wycenę szkód.

Żadnych wątpliwości nie budzi także okoliczność, iż zarzucanych im czynów oskarżeni dopuścili się wspólnie i w porozumieniu. Ze zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. P. (1) i oskarżonego W. W. jednoznacznie wynika, że co prawda wybicie szyby w drzwiach przednich pojazdów a następnie zabieranie z ich wnętrza w celu przywłaszczenia radioodbiorników samochodowych wykonywał oskarżony M. P. (1), to jednak działanie to swoim zamiarem obejmował również oskarżony W. W., który w ramach przyjętego podziału ról ubezpieczał współsprawcę stojąc na tzw. „czatach”. Zatem biernie aprobował to zachowanie, a tym samym utożsamiał się z działaniem oskarżonego M. P. (1), traktując je jako swoje, i to nawet wówczas, gdy w istocie osobiście jak sam wskazywał nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych tego przestępstwa. Nadto oskarżony W. W. nie zrobił nic, by nakazać współoskarżonemu odstąpienie od tego czynu. W tym miejscu przytoczyć przywołać można Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 lutego 2007 roku, II Aka 209/06, w którym określono, że: „Skoro oskarżony współdziałał ze swymi wspólnikami, bo utożsamiał się z ich działaniami, przy których był z nimi obecny, traktował je jak swoje, zatem działał cum animo auctoris, to był współsprawcą tych przestępstw, choć sam nie wykonywał osobiście czynności czasownikowych przestępstwa” KZS 2007/3/27, Prok.i Pr.-wkł. 2007/9/19. Co więcej oskarżony W. W. nie tylko wyraził chęć podziału zdobytym łupem ale faktycznie otrzymywał od oskarżonego M. P. (1)

część kwot pieniężnych uzyskiwanych ze sprzedaży radioodbiorników. Co za tym idzie, aprobował takie zachowanie, popełniając je na wspólny rachunek.

Należy wskazać, że czyny, których w niniejszej sprawie dopuścili się oskarżeni charakteryzują się wysoką szkodliwością społeczną. Nie bez znaczenia pozostaje tutaj także fakt, że przestępstwa przeciwko mieniu, w tym w szczególności przestępstwa kradzieży z włamaniem wciąż stanowią w Polsce duży odsetek spraw wśród innych przestępstw, mocno przy tym angażując właściwe służby. Przestępstwa te stanowią także poważny problem społeczny, gdyż szkodzą całemu społeczeństwu. Obciążające są także okoliczności związane z osobowością oskarżonych, ich dotychczasowym trybem życia i przeszłością kryminalną (informacja z K. k. 184 – 188, 225 – 229, 350 – 356, 672 - 678). Bardzo istotną okolicznością przemawiająca na niekorzyść obydwu oskarżonych jest ich działanie w warunkach powrotu do przestępstwa.

Na korzyść Sąd zaliczył obydwu oskarżonym przyznanie się do winy w toku postępowania przygotowawczego, w szczególności przedstawienie na tym etapie postępowania przez oskarżonych w sposób przejrzysty miejsc, oraz sposobu popełnienia zarzuconych im występków w tym wszystkie podejmowane przez nich czynności z podziałem na role co stało się jednym z głównych dowodów na których Sąd oparł stan faktyczny.

Biorąc pod uwagę w/w okoliczności Sąd wymierzył oskarżonym:

- M. P. (1) kierując się brzmieniem art. 91 § 1 k.k. za czyny opisane punkcie 1 - 9 wyroku karę w wysokości 2 lat pozbawienia wolności;
- W. W. kierując się brzmieniem art. 91 § 1 k.k. za czyny opisane punkcie 1 - 6 wyroku karę w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu kary orzeczone w tym rozmiarze uwzględniają wszystkie wyżej wymienione okoliczności, są adekwatne do wagi czynów oskarżonych, stopnia ich winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kary te będą zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągną właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonych.

Nie może budzić jakiejkolwiek wątpliwości, że orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności muszą mieć charakter bezwzględny i brak jest jakichkolwiek podstaw aby można było skorzystać wobec obydwu oskarżonych z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kar. Bogata przeszłość kryminalna oskarżonych spowodowana dziewięciokrotnym – oskarżony M. P. (1) i czterokrotnym – oskarżony W. W. popełnianiem przez nich przestępstw z których uczynili sobie sposób na życie i utrzymanie, oraz wysoki stopień demoralizacji oskarżonych, wskazują na to, że nie można liczyć, iż oskarżeni W. W. i M. P. (1) mimo nie wykonania kar będą przestrzegali porządku prawnego. Oskarżeni pomimo prawomocnych wyroków nie naprawili bowiem swojego postępowania i dalej lekceważyli porządek publiczny mając sobie za nic wcześniejsze skazania. Wobec powyższego Sąd mając na uwadze zagrożenie jakie oskarżeni mogą stwarzać dla porządku prawnego jak również dla dóbr obywateli nie widzi podstaw do skorzystania wobec nich z warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności a tym bardziej wymierzenia kar łagodniejszych. W ocenie Sądu czasowa izolacja oskarżonych wpłynie pozytywnie na proces ich resocjalizacji. Oskarżeni przebywając w jednostce penitencjarnej będą mieli wystarczająco dużo czasu aby przemyśleć naganność swojego postępowania. Proces ten spowoduje tym samym, iż w przyszłości podobnych przestępstw winni już nie popełnić. Także względy zarówno sprawiedliwościowe jak i wymogi ochrony społeczeństwa przed przestępczością sprzeciwiają się warunkowemu zawieszeniu wykonania kar. Zdaniem Sądu tylko przebywanie oskarżonych w zakładzie karnym właściwie uzmysłowi im wagę popełnionych czynów, co doprowadzi w rezultacie do ich resocjalizacji. Sąd łagodniejszą karę wymierzył oskarżonemu W. W. kierując się rolą jaką oskarżony ten pełnił przy dokonywaniu występków kradzieży z włamaniem jak również mniejszą jego uprzednią karalnością.

W tym miejscu wskazania wymaga, że biorąc pod uwagę okoliczność, iż czyny popełnione przez oskarżonych zagrożone są karą pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10 w tym mając na względzie, że oskarżeni wypełnili znamiona tych

występków działając w ramach recydywy opisanych w art. 64 § 1 k.k. wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności nie sposób uznać za surowe.

W myśl art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a więc kierując się ustawą dla oskarżonych względniejszą Sąd orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności rzeczywistego okresu pozbawienia wolności tj. w stosunku do oskarżonego M. P. (1) od dnia 17 marca 2014 roku do dnia 19 marca 2014 roku, zaś w stosunku do oskarżonego W. W. w dniu 18 marca 2014 roku.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonych zobowiązał oskarżonego M. P. (1) do zapłaty na rzecz R. S. (1) kwoty w wysokości 425zł, oraz do zapłaty na rzecz W. P. i M. P. (2) kwoty w wysokości 800zł, zaś obydwu oskarżonych zobowiązał solidarnie do naprawienia szkody na rzecz M. F. kwoty w wysokości 850zł oraz solidarnego naprawienia szkody na rzecz M. M. kwoty w wysokości 300zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Wnioski o naprawienie szkody w tych wysokościach wnieśli pokrzywdzeni wiarygodnie i rzetelnie uzasadniając żądane kwoty. Orzeczony środek karny uwzględnia zatem wartość rzeczywistych strat poniesionych przez pokrzywdzonych związku z przestępczym zachowaniem oskarżonych i związany jest z poniesionymi kosztami związanymi z kradzieżą radioodbiorników, oraz pieniędzy w tym ma na uwadze zwrot szkody spowodowanej wybiciem szyb w autach.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd orzekł o zwróceniu oskarżonemu M. P. (1) jako właścicielowi oraz ustalonym osobom jako uprawionym zabezpieczonych w toku postępowania, a następnie przekazanych do dyspozycji Sądu dowodów rzeczowych, szczegółowo wymienionych na k. 266 pod poz. 1, 2 i 3 albowiem po wydaniu orzeczenia stały się one zbędne dla niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd przyznał wynagrodzenie obrońcom oskarżonych z urzędu, które powiększono o należny podatek od towarów i usług.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obydwu oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania, w tym opłaty, albowiem w związku z wysokością obowiązku naprawienia szkody, w tym przebywaniem oskarżonych w izolacji nie będą oni w stanie ich uiścić.